

Arrest

nr. 124 557 van 22 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 27 december 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 november 2013 houdende een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat V. NEERINCKX en van advocaat S MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 november 2013 heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing genomen houdende een inreisverbod van drie jaar ten aanzien van de eerste verzoekende partij. Dat is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"INREISVERBOD

De heer, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: A., D.

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Servië

wordt een inreisverbod voor drie jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 18.11.2013 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

O In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 08.10.2013, hem ter kennis gebracht op 11.10.2013.”

1.1. Eveneens op 18 november 2013 heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing genomen houdende een inreisverbod van drie jaar ten aanzien van de tweede verzoekende partij en haar minderjarige kinderen. Dat is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

«INREISVERBOD

De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: A., F.

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Servië

+ minderjarige kinderen:

-A., B.; (...)

-A., F. ; (...)

-A., S.; (...)

Nationaliteit: Servië

wordt een inreisverbod voor drie jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten! die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 18.11.2013 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 08.10.2013, haar ter kennis gegeven op 11.10.2013.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de formele motiveringsplicht *iuncto* artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet.

Zij laten dienaangaande onder meer gelden wat volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt bepaald op het maximum van 3 jaar.

Deze (maximum)duur van het inreisverbod maakt niet het voorwerp uit van enige motivering.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht (zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de feitelijke en juridische overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een afdoende wijze. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071.

In de bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd waarom aan verzoeker een inreisverbod wordt gegeven voor de maximale termijn van 3 jaar.

Met volgende specifieke omstandigheden wordt geen rekening gehouden:

- Met de bijzonder ernstige en aan de Staatssecretaris gekende aandoening van het jongste zontje B., noch met diens nood aan een gespecialiseerde opleiding;
- Met het schooltraject van de kinderen F. en S.;
- Dat de termijn om gevolg te geven aan het eerste BGV (waartegen nota bene een annulatieberoep werd ingesteld) nog maar net verstreken was;

Art. 74/11 § 1 Vreemdelingenwet voorziet uitdrukkelijk dat rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval en stelt een maximumtermijn van 3 jaar voorop.

"Art. 74/11.[§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : (...) "

Uit het gestelde in art. 74/11, § 1 Vreemdelingenwet blijkt dat een inreisverbod van maximum 7 jaar kan getroffen worden.

Dit houdt derhalve in dat de duur van het inreisverbod kan variëren van 1 dag tot 3 jaar.

Deze discretionaire bevoegdheid gaat gepaard met een formele motiveringsverplichting: " Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur (...) de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. (...) De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dit geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (/ OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek, algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999,149, nr. 185)

Deze visie werd reeds eerder bijgetreden door uw Raad bij arrest dd. 31 mei 2013 in de zaak RvV 127 767/ II, zie p. 7 en 8) (stuk 7)

In casu ontbreekt elke motivering terzake de duur van het inreisverbod zodat een schending van de formele motiveringsverplichting voorligt.

[...]"

2.2. De verwerende partij laat in haar nota met opmerkingen gelden wat volgt:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het door verzoeker geviseerde inreisverbod is genomen op grond van artikel 74/11, § 1, eerste lid van Vreemdelingenwet, krachtens hetwelk de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding aangaande de voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met. "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl. St. Kamer, 2011— 2012, nr. 53K1825/001, 23).

"Gelet op hetgeen voorafgaat dient prima facie te worden geoordeeld dat, wanneer het bestuur toepassing maakt van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, het zich onder meer moet vergewissen van het gezins- of familieleven van de betrokken vreemdeling, ten minste, wanneer er indicaties voorhanden zijn die wijzen op het mogelijke bestaan van een dergelijke situatie. In die zin lijkt het respect voor het evenredigheidsbeginsel dat is geïncorporeerd in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet het bestuur voor te schrijven om in voorkomend geval een afweging te maken zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 101 422, d.d. 23 april 2013)

Zij stellen dat er geen rekening gehouden werd met de gekende aandoening van hun jongste zoon en diens nood aan gespecialiseerde opleiding, het schooltraject van de andere kinderen en het feit dat de termijn van het eerste bevel om het grondgebied te verlaten nog maar net verstreken was.

Verwerende partij wenst op te merken dat op het moment waarop de bestreden beslissing werd genomen, verwerende partij reeds alle medische elementen had onderzocht op grond waarvan verzoekende partij het gerechtvaardigd achtte op het grondgebied te kunnen verblijven dan wel verblijfsrecht te krijgen. Aangaande de schooltraject van de kinderen, tonen verzoekers niet aan dat hun kinderen van scholing in het herkomstland verstoken zouden blijven, noch dat zij gespecialiseerde scholing behoeven die niet aanwezig is in het land van herkomst.

Verzoekende partij maakt niet in dit licht niet duidelijk om welke redenen de gegeven motivering niet zou volstaan om haar de sanctie van het inreisverbod met een maximumduur op te leggen. De loutere verklaring in die zin kan niet volstaan om aan te tonen dat verwerende partij op een kennelijk onredelijk wijze tot haar beoordeling is gekomen.

Waar verzoekers verwijzen naar arrest nr. 127.767 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen laten zij na aan te tonen op welke wijze zij zich in exact dezelfde situatie zouden bevinden. Uit lezing van het desbetreffende arrest blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde dat er door de verwerende partij geen rekening gehouden werd met een bijlage 19, die opgesteld werd naar aanleiding van een nieuwe vestigingsaanvraag en met het feit dat de desbetreffende verzoeker mogelijkwerwijs getrouwd was met een Griekse onderdane die in België verblijft. In dit geval werd geoordeeld dat de verwerende partij zich diende te vergewissen van het gezins- of familieleven van de betrokken vreemdeling, omdat er uit het dossier indicaties voorhanden waren die wijzen op het mogelijke bestaan van een dergelijke situatie. Verzoeker toont niet aan zich in eenzelfde situatie te bevinden, waardoor een verwijzing naar het arrest niet dienstig is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde d.d. 26 november 2013 bij arrest nr. 114.471 wat volgt:

"Waar verzoeker stelt dat niet nader is gemotiveerd waarom geopteerd wordt voor een inreisverbod van drie jaar moet worden geduoid dat het de gemachtigde in casu, (...) is toegestaan om een inreisverbod van maximaal drie jaar op te leggen en dat indien de gemachtigde van oordeel is dat er geen redenen zijn om een inreisverbod van een minder lange duur dan de maximumtermijn die door de wetgever werd voorzien te bepalen, hij hieromtrent geen aanvullende motivering dient te voorzien. De Raad stelt vast dat verzoeker voorts geenszins concretiseert met welke specifieke omstandigheden of andere redenen rekening moest worden gehouden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Er moet worden benadrukt dat het niet aan de Raad toekomt om eventuele concrete elementen te distilleren uit het summiere betoog van verzoeker."

Het enige middel is ongegrond."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen de bepaling van artikel 74/11, §1, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet wordt geciteerd, in de eerste bestreden beslissing aangevuld met de vaststellingen dat *"betrokkene (...) geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 08.10.2013, hem ter kennis gebracht op 11.10.2013."* en in de tweede bestreden beslissing met de vaststelling *"dat betrokkene (...) geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 08.10.2013, haar ter kennis gegeven op 11.10.2013."*

De verzoekende partijen betogen dienaangaande dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod wordt gegeven voor de maximale termijn van 3 jaar. Er werd volgens de verzoekende partijen geen rekening gehouden met een aantal specifieke omstandigheden, met name de aandoening van het jongste zoontje, die een gespecialiseerde opleiding nodig heeft, het schooltraject van de twee andere kinderen en het feit dat de termijn om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied nog maar net verstreken was, evenals het feit dat tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten een annulatieberoep werd ingesteld.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

In casu werd aan de verzoekende partijen een inreisverbod opgelegd omdat zij geen gevolg gaven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, in welk geval het opleggen van een inreisverbod verplicht wordt gesteld. De verzoekende partijen betwisten dit niet, maar betogen dat niet werd gemotiveerd waarom meteen de maximumtermijn van drie jaar werd opgelegd.

De verzoekende partijen kunnen daarin worden gevolgd. Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert immers niet dat daarbij de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (RvS 18 december 2013, nr. 225.871). Nu de Raad alleen maar kan vaststellen dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom het inreisverbod opgelegd wordt voor de maximumtermijn van drie jaar, is het middel, gestoeld op de schending van de formele motiveringsplicht, gegrond. De verwerende partij gaat in haar nota met opmerkingen weliswaar in op de door de verzoekende partij aangehaalde omstandigheden waarmee geen rekening werd gehouden, maar in zoverre die argumentatie al een motivering zou kunnen vormen voor het feit dat meteen de maximumtermijn van drie jaar werd opgelegd, gaat het in elk geval om een *a-posteriori* die niet dienstig is nu ze slechts voor de eerste keer hangende het beroep aan de verzoekende partijen wordt kenbaar gemaakt.

2.4. Zoals reeds gesteld is het middel in de besproken mate gegrond, hetgeen leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 november 2013, houdende het opleggen van een inreisverbod van drie jaar, worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS